

werken, hetzij klein of groot, mogen door honderden, duizenden, zelfs door millioenen gelezen worden, en ook nadat de schrijvers reeds lang dood zijn, nog kunnen spreken, zij weten toch nooit, ja kunnen nooit weten, of zij al dan niet gelukkig geweest zijn."

"Tot op een zeker punt is dit het geval met alle getrouwe dienaars van Christus," hernam de heer Townley, „ofschoon, ongetwijfeld met hen, die gij daar genoemd hebt, meer dan met anderen. Maar wat beteekent dat ook? De Heer zelf weet het, en dit moet ons genoeg zijn. Wij moeten bedenken, dat geen oprecht en ernstig Christen voor zichzelf of voor zijn eigen roem werkt. En indien hij dit doet, is hij niet wat hij behoort te zijn. Soms echter laat onze genadige Heer, ter bemoediging van zijn volk, hen reeds gedurende hun leven iets te weten komen van hetgeen zij voor Hem hebben mogen doen; maar dat is mijns inziens in ieder geval nog eene bijzondere belooning, boven het genoeg dat zij toch reeds smaken, namelijk om voor Hem te mogen arbeiden. Hij zelf moet hun werk zegenen, zij moeten slechts gelooven aan zijne beloften, al zien zij er de vervulling ook niet van; Hij draagt zorg dat zij vervuld worden. Ach! mogten maar alle Christenen meer en meer dien geest van onwankelbaar vertrouwen bekomen, die hen in staat stelt om te zeggen, in deze en in alle zaken de eeuwigheid betreffende: „Wij wandelen door geloof en niet door aanschouwen."

„Gelijk de vrome fransche korporaal, van wien wij onlangs gelezen hebben, die verklaarde dat het beste gedeelte zijner geschiedenis was, dat hij niet kon zeggen hoeveel goeds hij gedaan had, door de Heilige Schrift onder zijne makkers te verspreiden," zeide Maria Scott. „Gij herinnert het u wel, mijnheer! niet waar?" vroeg zij den heer Townley.

Ja, de heer Townley herinnerde het zich wel; maar al de anderen hadden het verhaal nog niet gehoord, en dus ging Maria, om ons genoeg te geven, naar de bibliotheek en keerde met het boek terug, waaruit zij het volgende las, als een uittreksel uit de engelsche en buitenlandsche bijbelverspreiding.

„Gij zult u nog wel herinneren, dat gij mij in uwen voorlaatsten brief verzocht, mij in betrekking te stellen met iemand, genaamd — —, korporaal in het fransche leger, ten einde te onderzoeken of het wenschelijk zou bevonden worden, hem gratis nog eenige afschriften van den bijbel te doen toekomen. Ik zond hem dus eene uitnodiging om bij mij te komen; maar dewijl hij met verlof afwezig was, zag ik hem eerst gisteren bij mij in de kamer komen. Hij wou dadelijk mijn hart, hij is wat wij gewoonlijk een „echt ruiter" noemen. Klein van gestalte, maar vlug als eene ree, en zijne oogen glinsteren van verstand en opgeruimdheid. Zijne taal is even opgewekt als zijn uiterlijk, maar het is eene taal, die zeer doorspekt is met woorden uit de Heilige Schrift, die hij echter met den meesten ernst en de grootste gepastheid aanvoert. In kleine korte zinnen, en zonder in de minste herhaling te vervallen, maakte hij mij met zijne bekeering bekend. Het was geen mensch, die dit ten uitvoer bragt, zeide hij, maar God zelf, en Hij alleen. Zonder den wensch van mijne zijde, ja zonder dat ik het gezocht heb en alsof het van den hemel gevallen ware, plaatste Hij een nieuw testamentje in mijne hand. Toen deed Hij de begeerte in mij ontwaken om het te lezen. Vervolgens gaf Hij mij het verstand, opdat ik zijn woord zou leeren verstaan, en toen geleidde Hij mij als aan de hand naar zijnen Zoon Jezus Christus, naar wien ik geluisterd en in wien ik geloofd heb; en zie, op deze wijze ben ik behouden geworden. Daarna vertelde hij mij, dat hij van dien oogenblik af niet kon nalaten voortdurend aan zijne makkers te vertellen, wat hem zoo gelukkig gemaakt had. Velen zeiden tot hem: „gij zijt een Protestant, maar wij willen geen Protestanten worden." „Ik een Protestant!" hernam hij, „wat wilt gij daarmede zeggen? Ja zeker, ik was Protestant geboren; maar tot op den dag, waarop de Heer mij de oogen opende, begreep ik even weinig van de ware godsdienst als gij van het katholicisme verstaat, waarop gij al zeer weinig betrekking schijnt te hebben, ofschoon gij er in geboren zijt. Neen, neen makkers! de godsdienst die ik geleerd heb en die ik wensch dat ook gij leert kennen, wordt duidelijk verklaard in dit kleine boek Gods. Ik begeer niet tot u te prediken, ik zou niets goeds kunnen voortbrengen, maar lees zelve de woorden van Jezus Christus, en gij zult zien dat zij uwe harten zullen treffen." Op mijne vraag, of hij eenigen goeden uitslag op zijne pogingen had opgemerkt, antwoordde hij: „O! het is het beste gedeelte mijner geschiedenis, dat ik dit niet kon weten." „En houdt gij dit dan voor zoo goed?" zeide ik. „Wel zeker," hernam hij; „want indien ik hierin goed geslaagd ware, zou ik (want ik ken mijzelfen daaromtrent) wel spoedig zeer verwaard worden. Ik zou tot mijzelfen zeggen: het komt omdat gij zoo

moedig hebt gesproken, dat gij zulk een goeden uitslag op uwe woorden verkregen hebt. Ziet gij nu niet in," vervolgde hij, „dat het eenige dat hierin goed is, alleen het woord van God is, dat de rekruten maakt en niet een arme kleine korporaal, gelijk ik zelf ben."

Hier eindigde Maria Scott hare lezing.

„Het zou goed zijn," merkte de heer Townley op, toen het boek gesloten werd, „indien ieder dienstknecht van Christus door hetzelfde gevoel bezielde werd. Het is inderdaad het woord van God en de Geest Gods, en niet wij-zelve, die werken; en het is omdat het Gods woord is en niet het onze, dat ons zulk eene groote bemoediging gegeven wordt. „Ik zal werken," spreekt Jehova, „en wie zal het keeren?" En niettemin is het eene groote goedertierenheid Gods, ons te veroorloven medearbeiders met Hem te zijn; en het is ons niet verboden het gebed van den Psalmist tot het onze te maken: „Laat uw werk aan uwe knechten gezien worden, en uwe heerlijkheid over hunne kinderen. En de liefelijkheid des Heeren onzes Gods zij over ons; en bevestig Gij het werk onzer handen over ons, ja het werk onzer handen bevestig dat!"

GENADE EN REGT.

Zij hebben allen gezondigd en derven de heerlijkheid Gods, en worden om niet geregtvaardigd, uit zijne genade, door de verlossing die in Christus Jezus is. Rom. 3: 23, 24.

Eenige jaren geleden was in eene stad van Friesland eene vrouw wegens beganen moord ter dood veroordeeld. Niettegenstaande alle pogingen des regters bleef zij hare schuld ontkennen. Zoo als gewoonlijk moest een predikant haar voor het sterven toebereiden. Deze, bij haar komende, maakte haar bekend met het doel zijner komst, doch zeide niet te weten wat hij bij haar doen moest, aangezien zij beweerde onschuldig te zijn. „Ja!" zeide zij, „ik ben zoo onschuldig aan hetgeen mij ten laste gelegd wordt, als een mensch die nog geboren moet worden." Hierop vroeg haar de predikant of het waarheid was, dat zij zich tot den koning om gratie had gewend. Zij bevestigde dit. „Hoe?" zeide hij, „gij zijt onschuldig, en vraagt om gratie?... Gij hadt om regt moeten vragen, niet om genade; bemerkt gij niet, dat gij met genade te vragen uwe schuld bekend hebt?" Hierdoor werd zij getroffen, was overwonnen en beled hare schuld.

Hoe menigeeen is in een ander opzigt aan deze veroordeelde gelijk, die in het gezigt des doods en der helle aan God om genade vraagt, niet met erkenning der schuld, noch met gevoel van de billijkheid des Regters, maar alleen uit vrees voor de straf, en dewijl er geen ander middel overblijft om die te ontkomen! — Gansch anders is het gesteld met zoodanigen, die door den Heiligen Geest overtuigd van zonde, van gerechtigheid en van oordeel, in zich ontwaren eene hartelijke droefheid naar God, die hunne verdoemenis als billijk, als gansch regtvaardig keuren; maar in den van God uit eeuwige liefde daargestelden weg, in zijnen Zoon, genade zoeken, waardoor beide Gods gerechtigheid en Gods liefde worden verheerlijkt. Het is hun niet genoeg het verderf te ontgaan, maar bovenal is het hun eene behoefte, van de zonde, welke God onteert en hen onzalig maakt, verlost en in Gods gunst en vriendschap hersteld te worden, opdat zij in nieuwigheid des levens Hem verheerlijken mogen.

Lezer! vraagt gij aan God om genade; op welke van beide manieren doet gij dit? Onderzoek u zelve.

L. B.

NEDERLANDSCHE ZONDAGSCHOOL-VEREENIGING.

OPGERIGT IN 1866.

Besturen van ZONDAGSCHOLEN of anderen, die gebruik wenschen te maken van het **Panorama van het Heilige Land**, gelieven hunne aanvraag daartoe te rigten aan den Medebestuurder Dr. PH. J. HOEDEMAEKER, Predikant te *Veenendaal*. Aan honderde kinderen tegelijk kan men daardoor een leerrijken en tevens aangename avond verschaffen.

T. M. LOOMAN,
Binnenl.-Sekretaris.